

Dušan Ludvik | Večerna samota

V okolje prosojno,
čez polje pokojno
se lije zvon avemarije.

Jekleno nihalo
je leno obstalo.
Iz mraka se tožnost pretaka.

Poljubi, sinoči
v obljudi še vroči,
iz žali obroč so skovali,

ki veže vse sanje
in reže se vanje
ostreje kot veter med veje.

Stopinja zavzdiha.
Utrinja se tiha
rosíca in zdrkne čez lica.

Kot soji so blede
vsi moji pogledi.
Tihotni, nocoj so samotni

kot zali galebi
obstali pri tebi
v tišini — boleči spomini.

In nisem ti venčal
več pisem. Zasenčal
sem rane — zaman darovane...

Otožna vijola (Haj-kaji*)

Cvetí rožmarin.
Ob tožnem vonju
bridko se zgošča spomin.

Rosa je pala.
Zaman koprné
boš na vrtu čakala.

* V načinu japonskih narodnih trivrstičnic.

Na sever žerjavi —
tvoja ljubezen,
toneča v daljavi.

Gre veter čez poljano?
Za tabo joče
srcé razklano...

Epilog

Villonska balada o žalostni ljubezni.

Je žalostna usoda vseh deklet,
katerim ni življenje na stežaj
odprlo srečnih vrat v sleparski svet,
da mislijo zaman na zlat sijaj
in sanjajo zvečer, da zdaj pa zdaj
jih princ odpelje v beli vpregi.
Ti tudi si izsanjala svoj raj,
za fantom koprneč po stari šegi.

Prišel je, z žarki sončnimi prežet,
ne princ! Ni vprašal ne kako ne kaj,
je sanje odpoljubil brez besed
in presenečeno ti v naročaj
natrosil jasnih barv in zdrav smehlaj.
Poljubila si v sladki ga zadregi,
v opoju, ko se večeril je kraj,
bilà njegova si po stari šegi.

A ker le potepuških prstov pet
je znal spreminjati v svilen božljaj
in ni bil doktor, ki ima dekret,
je budna mamica v tvoj položaj
(za njo brezupen — in za vsaj slučaj)
posegla z diplomatskimi posegi;
brez čuta za solzé in tvoj vzdihljaj
ti zbrala ženina po stari šegi.

Poslanica:

Ubogala si — to je običaj —
a s strtim srcem v moževi boš negi
rodila hčerke, da jim bo nekdáj
kot tebi v žalost svet po stari šegi!